

σειδηνας με την τοιωνά του, ανακάτευτε την κόσπινη του ξυμιού θάλασσα.

— Χάιντε, κι' ίέρον ένα φαί σίμιδον πού 'ναι νά τρών ή μάνα κι' νά μή δίνη τού παιδιού, φώναζε.

“Ολοι έγέλασαν μαζί τουν. Προθυμοποιήθραν μάλιστα πούς νά γελάσει την περιστότερη, με τα ύστεια τού «χών Νταρμπίτρα».

Τέλος τό φαί γενόθηκε μέσα σε δεύτερες λεζάνες.

Κοντάλια ξύλινα μορφάστηκαν στούς μετανάστες κι' αυτοί, καθιστάνεις δέκα - δέκα κι' και περισσότερους, γιών στις λεζάνες, ξερογανά, κυντάλιστας πούς νά χάψει περισσότερο.

— Χροφόρουν! Χροντί! Χροφόρορούτζε.

— Χι! Χούμορ! Χούμορ!

— Μάτσα - μούτσα. Μάτσα - μούτσα.

Έμασούλιαν σαν ξάνα, ενφρανόμενοι στο τέλος κάθε κυντάλιας.

— Χάιμαλιά! Χάι....

Κι' απότελος δέν δάμινεις παρά μονάχα η λεζανή ζερή κι' απάξειρη, και καλοσφυργήσειν με φωμοζωμάτες, σηκωθήσαντα σταυροποτούμενους.

— Αδάλλαδα. Δόξα σου ό Θεός,

νά κέμι!

Και διξάζοντας τόν Θεό, ο πειραστός κάθησαν κ' θηγαλιάν ζάρια και τραπουλόχαρτα, γιών να παίζουν τά λεφτά τους.

Ο Γιώργος δέν τούς ξεμιθήκε. Έτηρε τον άχροιτό του τον «Μπερτόδουλο» και κατέβηκε και λάι στο άπαρι. Αρχισε νά διαβάζει :

— ... “Ετζε γούν ξετωντας

ό Μερετόδος νά έρωτηθή ποίοι είνε οι πρόγονοι του, ήτουν οι άνεβαίνοντες δά' απόν και ποΐοι οι ούτι.... έπιγονοι του, ήγονν οι καταβαίνοντες δά' απόν, άποκριθηκε τά φωνάια πού βράχουνε στή χόρτα!....”.

Τού ήρθε τού Γιώργον νά γελάση, μ' από τού διάβασε, όπαν ένα μεγάλο σκούζιμο, σαν σφρίγιλαμα, τού έπινε το γέλιο στο λαμπ.

Το βατόποδο σαν φρέσκες, καπόνια όλωσιδες βρόντηξαν, φωνείς βαρόγριδον άποιστηραν, μερις κι' απηγμένα «Στό καλό», «Στό καλό» άντικησαν και τό βατόρι, βροντογυταντάντες τόν έλικα του καί τα ωάζοντας τή θάλασσα, ζεζίνοντας :

— Λίντε, Ελλάδα, στό καλό!...

Φεύγονταν τά παιδιά σου... πάν στην Αιγαίον!.... Γειά σου, κατακάμενη Ελλάδα!....

(Συνέχεια είτε τό προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΟΡΦΟΦΟΣΙΣ

Γιά νά λάβετε μια ίδεα περί τού τρόπου τής διδασκαλίας τών προγκύπτων κατά τήν έποχή τού Καρολιμάγον στή Δύση, παραβέτων με καποτέρες μερικές έρωταπορίσεις μεταξύ ένος δά' τούς γυνών τού αποτρόπατος και τού παιδαγωγού του :

— Τί είνε γραφή; έρωτά ό διάστασης;

— Ο φύλαξ τής ιστορίας, άπαντοντες ό μαθητής.

— Τί είνε λόγος;

— Ο διεμηνευτής τής ψυχής.

— Ποιοι είναι ή μητέρα τού λόγου;

— Η γλώσσα.

— Τί είνε γλώσσα;

— Η μάτιξ τού αέρος.

— Τί είνε αέρας;

— Έκεινο πού διατηρεῖ τή ζωή.

— Τί είνε ζωή;

— Απόλαυσος γιά τούς εύτυχεις, προσδοκία θανάτου γιά τούς δυστυχεις.

— Τί είνε θάνατος;

— Σημβάν άπαντεψηκτο, ταξείδι αβέδιανο, έπικινθωσις τών διαθηκών, κλέψεις τών ανθρώπων.

— Πούδς ίσοναίζεται βούνθος άγγειλοφρόδος;

— Η έπιστολή.

— Τί δύναμεται πᾶρ;

— Έκεινο πού προέρχεται από την προστριβή τών ξύλων και κατατρώγει επειτα απτά.

‘Ο Δέων Τολστού

φέροντας τής χώρας μας), κακώδεις και οί άλλοι φραγιάδες. “Ετοι έντενεν, έσυμφωνήσαμεν και έστω.”

Έρωτηκή έξομελόγυρης εύζωνου

Ολύγες ήμέρες πριν άρχιζαν η έχθροπραξίες κατά τόν πόλεμο τού 1912, ένας είνοντος έγγραφε τά έχης άμητα στην κόρην τών δυνάριον τού:

Τύραλος τη 1 Οκτωβρίου 1912

— Αγαπητή μου,
Φεύγω μιά τόν πόλεμο αύριο. Θά υπερεβώ τά σύνορα, άλλα κύττατε ρά μήν τά... υπερεβής και σύ, κατά τήν άπονσία μου!....

Μέ άγαπην Σ.»

Η ΑΠΡΟΣΕΧΤΗ

“Όλο καρδούλες τοιφερες σ' άκονταν νά γυρεύνης,
τό ξέρο πάν σ' άρεσουνε καρ-

δίες νά μαγειρεύνης.

Μά, άπροσεχτη, πάντα τίς καίς

[καί] έτοις καρδούν δέν μενεί

πού νάπτεσε στά γέραια σου και

[νά μήν είν] καμμένη!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ